

NATIVA

REVISTA MUSICAL METROPOLITANA #22 \ SETEMBRE-OCTUBRE 2004

L'HUMOR DELS MÚSICS DE BARCELONA: PAG. 6

MÚSICA I HUMOR \ RADIO MALANGA \ STANDSTILL \ ACTIVISTES: GENÍS SEGARRA

COLLISION \ EDUARD ANIMAS \ DORIAN \ POLVOROSA \ CABO SAN ROQUE

C

CIRCUIT CATALÀ DE SALES

Estrella Damm
★))) **ALIVE**

TOP MODELS

OCTUBRE

- 01** SALA AMBBAR
SANT JOAN
DESPÍ
- 02** FAKTORIA
D'ARTS
TERRASSA
- 07** ACME
CERDANYOLA DEL
VALLÈS

- 08** LA PALMA
REUS
- 11** LA TORANESA
TORÀ
- 16** LA CAPSA
EL PRAT DE
LLOBREGAT
- 22** CLAP
MATARÓ

- 23** EL SIELU
MANRESA
- 24** PREMIER
SANTA PERPÈTUA
DE MOGODA
- 28** RIVER CAFÉ
LLEIDA
- 29** SALAMANDRA
L'HOSPITALET
DE LLOBREGAT

- 30** ZERO
TARRAGONA

NOVEMBRE

- 05** LA MIRONA
SALT

QUIMI PORTET

OCTUBRE

- 22** RIVER CAFÉ
LLEIDA
- 23** LA CAPSA
EL PRAT DE
LLOBREGAT
- 24** PREMIER
SANTA PERPÈTUA
DE MOGODA

- 29** SALA AMBBAR
SANT JOAN DESPÍ
- 30** FAKTORIA
D'ARTS
TERRASSA
- 31** LA TORANESA
TORÀ

NOVEMBRE

- 05** CLAP
MATARÓ
- 06** LA PALMA
REUS
- 12** SALAMANDRA
L'HOSPITALET
DE LLOBREGAT

- 18** ACME
CERDANYOLA
DEL VALLÈS
- 19** ZERO
TARRAGONA
- 20** LA MIRONA
SALT
- 26** EL SIELU
MANRESA

MARC PARROT

NOVEMBRE

- 19** EL SIELU
MANRESA
- 20** SALAMANDRA
L'HOSPITALET DE
LLOBREGAT
- 21** PREMIER
SANTA PERPÈTUA
DE MOGODA

- 26** SALA AMBBAR
SANT JOAN DESPÍ
- 27** FAKTORIA
D'ARTS
TERRASSA

DESEMBRE

- 02** RIVER CAFÉ
LLEIDA
- 03** CLAP
MATARÓ
- 07** LA TORANESA
TORÀ
- 10** LA MIRONA
SALT

- 11** LA CAPSA
EL PRAT DE
LLOBREGAT
- 16** ACME
CERDANYOLA
DEL VALLÈS
- 17** ZERO
TARRAGONA
- 18** LA PALMA
REUS

NATIVA

4 \ NOTÍCIES 5 \ OPINIÓ SIN ACRI-

TUD 6 \ ENTREVISTA RADIO MALANGA 8 \ ENTREVISTA STANDSTILL 12 \

REPORTATGE MÚSICA I HUMOR: L'HUMOR DELS MÚSICS DE BARCELONA

16 \ CONCERTS APUNTS D'UN AGOST MUSICAL, COLLISION, JORNADAS

SETENTERAS 20 \ DISCOS COLLISION, EDUARD CANIMAS, DORIAN,

MANOLO Y GENÍS, POLVOROSA, PROFESOR POPSNUGGLE, STANDSTILL,

CABO SAN ROQUE 22 \ CLUB NATIVA 24 \ ACTIVISTES GENÍS SEGARRA

EDIT TRISTOS I CONTENTS

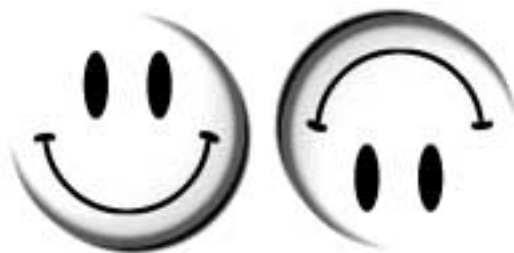
E Aquest estiu em van presentar en un sopar a un bon home. Mentre menjàvem, ell, bon conversador, va buscar tema en la meua relació amb la música. "Quin tipus de música t'agrada?" em va preguntar.

Moment complicat. Què feu vosaltres en aquests casos?. Et pregunten quin tipus de música t'interessa i et sents com en un examen del col·legi o, pitjor encara, com si tinguessis que definir-te partidari d'un corrent filosòfic o d'un grup polític. No sabia com respondre: ¿concreto i em quedo curt o responc allò tant imprecís de "m'agraden moltes músiques diferents" i també sóc inexacte?

Més o menys vaig optar per la segona via. Veient els meus entrebancs i poca fluïdesa, l'altre em va voler tranquil·litzar: "No. Si jo no hi entenc de música. Només era per saber de tu".

Avançat el sopar, més tard, em va fer un comentari sobre els gustos musicals del seu fill. "Jo sempre li dic que la música que escolta em sembla que es recrea en la depressió". Pel que em van dir, el jove era seguidor de Radiohead i bandes angleses indies, així que el comentari no em va sorprendre.

Se m'ocorre que aquests comentaris anecdòtics tenen un cert caire universal. D'una banda, la qüestió de l'especialització. Qui no s'ha trobat amb algú que, davant dels qui fem servir un vocabulari de més de vint paraules per parlar de música i esmentem trenta noms d'artistes diferents, es refugia en una pretesa ignorància cultural?

Com si el coneixement enciclopèdic ajudés gaire! Una convenció absurda, que mantenim uns i altres i fa difícil parlar de música.

D'altra banda, aquesta divisió que més enllà d'adscripcions estilístiques genera posicionaments i a cops passions: t'agrada la música trista o la música alegre? Sobre això sí que hi entenem tots. Hi ha qui li demana festa i energia a la música, i desqualifica rotundament tot el que li sembla trist i malenconiós, i qui reclama sentiment, profunditat i atmosfera, i acostuma a considerar una horrada tot el que es surti de to. Tothom opina i es defineix.

Possiblement, el tema de l'actitud vital positiva o escèptica és més important en el nostre món urbanitzat, que qualsevol altra afiliació estètica, i aquí la música segueix tenint el seu paper com a representant i catalitzadora de la nostra cultura real i les nostres preocupacions.

Qui ho diu, que la música ja no interessa? **JORDI OLIVERAS**

Qui

Edita Indigestió SCP Apartat de Correus 27073 08080 Barcelona Telèfon 93

422 43 00 Fax 93 422 44 50

E-Mail revista@indigestio.com Web www.indigestio.com

Nativa no necessàriament es fa responsable de les opinions dels seus redactors i col·laboradors

Director Jordi Oliveras Han col·laborat en aquest número Joan Alamo, Miguel Amorós, JL Bad, Sonia Galve, Fran García Soriano, Xavi Guillaumes, Marc Lloret, David Madrazo, Oriol Pérez i Treviño, Hug Salvat, Cristina Tascón

Correcció de textos Laura Sangrà Herrero

Fotografies Xavier Alamany, premsa i arxiu

Disseny i il·lustració Xavier Alamany. Col·labora Mireia Cases

Impressió Rotimpres Dipòsit legal GI 956 2002

LA LITERATURA DEL HIP-HOP A KOSMOPOLIS

Dins de les diverses activitats que realitza, la Festa Internacional de la Literatura Kosmopolis, que tindrà lloc del 14 al 19 de setembre al CCCB de Barcelona, dedicarà un espai al hip-hop, com exemple del que anomenen cançó parlada. La mostra inclou actuacions de DJ FatKut i Del Palo All Stars, Kevin Fitzgerald i 2mex, Arma Blanca, Frank T, i sessió final K04 amb DJ 2D2 i Shadowless, a l'espai anomenat Hall Proteu, spoken words amb El Chavo, Jahbitat, Funkvice, Soul Divos, Destro, Roty 340 i IZM, i la projecció dels documentals relacionats amb el hip-hop "Freestyle: The Art of Rhyme (Kevin Fitzgerald, 2003, EUA, 57', VOSE)"; "Kanakster, Isch Lebe Für Hiphop! (Klaus Sanders, 2001, Alemanya, 56', VOSC)", i "Resistencia: Hip Hop en Colombia (Tom Feiling, 2002, Anglaterra, 52', VE)" al Canal Alfa, un espai on es fan projeccions que intenten imaginar com seria un canal de TV dedicat a la literatura. + info: www.cccb.org/kosmopolis

2N IN-EDIT

Del 15 al 24 d'octubre tindrà lloc a Barcelona aquest interessant festival de documentals musicals que va començar amb molt bon peu l'any passat. Durant aquest dies es projectaran un total de 30 documentals al Teatre Principal de Barcelona. Cada dia correspondrà a un cicle diferent: Pop-Rock; Altres sons, Escena domèstica, "Desorden y Concierto" (amb el Festival Internacional De Cine De Gijón), Heavy, cicle The Blues (documentals produïts per Martin Scorsese), Altres mirades, Electrònica i rimes i Sons negres.

El festival també tindrà la seva edició a Madrid, del 5 al 14 de Novembre. +info: www.in-edit.org

CANVIS A NATIVA

Com podràs observar, lector o lectora, hi ha canvis a la revista. D'una banda, estètics: la revista passa a imprimir-se en blanc i negre. Per l'altra, en la seva periodicitat, a partir d'ara l'editarem bimensualment, els mesos senars.

Els motius principals són mantenir la viabilitat del projecte, adaptant-nos a la realitat econòmica que tenim i a la capacitat de treball real de l'equip de persones que l'abasteixen de continguts.

És un pas enrera? Pensem que no. El nivell d'auto-exigència és considerable, estem força orgullosos del que hem obtingut fins aquí, i preferim pausar el nostre treball que entrar en una altra mena de rebaixes. També ho entenem com aquella tàctica de les arts marçials consistent en cedir per guanyar al pas següent.

Crec que en els propers números es podran apreciar millores en els continguts i característiques de la revista que confirmaran la decisió.

Si el moviment és correcte o no, el temps ho dirà. **JORDI OLIVERAS**

PRESENTACIÓ D'UN RECOMPILATORI AMB GRUPS DE BARCELONA I CONCERTS AL BAM

S'ha editat el nou CD "Músiques Urbanes Més Aprop", un recopilatori que inclou cada any una selecció de grups de Barcelona, amb la intenció de contribuir a la seva difusió i promoció. Aquest any, per primera vegada, el disc també es posarà a la venda, editat per K-Indústria. El disc serà presentat aquest mes de setembre mitjançant l'actuació de tots aquests artistes al BAM.

El CD, inclou temes de Che Sudaka, Soma Raza, The Movidas, Superputa, Le Petit Ramón, Dorian, Songstore, Icebend, Linn Youki Project, L.L. i Fernando Lagreca, que actuaran del 23 al 25, a Pça Catalunya, Heike, que actuarà el 23, a la Sala Apolo, Sabina Witt, que ho farà el mateix dia a la Pça del Rei, i Pinkertones i B-Violet, que actuaran a La Bàscula, el 26.

En aquest darrer concert, que tancarà el BAM d'aquest any, també actuaran Fibla, Tremendo, Sybill Vane, 12Twelve i Standstill. +info: www.bcn.es

8A EDICIÓ DEL FESTIVAL INTERNACIONAL DE MÚSICA EXPERIMENTAL LEM

Del 9 de setembre al 16 d'octubre, tindrà aquesta edició del LEM. Els números són aquests: 17 dies, 17 espais, 160 músics, 12 països convidats, 62 activitats.

Si ens fixem en els artistes de la ciutat programats, trobem noms freqüents en aquesta revista com The Linn Youki Project, Le Petit Ramón i les Filles del Dolor o l'Agustí Martínez, antic component dels desapareguts Le Diabolo Mariachi, que presenta una obra interpretada per la Banda Municipal de Barcelona (!!!). Ara bé, també hi ha un munt d'artistes que també treballen aquí i ens cal descobrir: Mariona Sagarra, Svmn_Ka + Vleverth, A Cunt on Fmol, Pad, Caja negra, Bh project, Oor, Fernando Lagreca, Ayab-koko!!!, Alejandra & Aeron, Violeta Gómez, Joan Saura amb el portuguès Carlos Zíngaro, Alain Wergifosse i Cristian Vogel. Ens queda tant per aprendre!

Entre els artistes foranis ens atrevim a destacar la presència de David Shea, recreant la banda sonora d'Alphaville, Mira Calix, els roquers Sightings, Yoshi Wada, per què té un currículum que espanta, el madrileny Francisco López o els suïssos, lloats per John Zorn, Koch / Schütz / Suder trio. però no te'n fiis de nosaltres: llegeix-te el programa del festival i trobaràs cinquanta mil motius més per assistir al festival. + info <http://www.gracia-territori.com/>

OPINIÓ

SIN ACRTUD

¿Existe realmente la independencia?

¿Existe realmente la independencia? Es algo que me pregunto hace tiempo y me niego a aceptar una y otra vez la respuesta que todos nosotros sabemos, aunque no divulguemos.

La escena independiente, la música independiente, las bandas independientes, la industria independiente, no existen; se trata de un estado transitorio para unos pocos, y perecedero para la gran mayoría.

Ese ente abstracto que todos defendemos a capa y espada y que rápidamente abandonamos a la primera oportunidad; es la antesala de los sueños o el desván de las decepciones... salvando la posibilidad de que sí exista alguien realmente militante y activista convencido (¿?).

No obstante es curioso que mientras se padece la independencia, se esgrimen los síntomas más comunes de la prepotencia creativa: se es más libre, más creativo, más dueño de toda la obra, en definitiva, más independiente. Pero al traspasar la barrera y caer en manos del *establishment*, se repiten las mismas paranoias sin sentido: en mi multi me dejan ser libre, dueño de mi obra, más libre, más creativo, en definitiva más independiente.

Me pregunto dónde está el fallo, quien está equivocado, porque en realidad cuando fracasa el intento de la *major* y se cae estrepitosamente por necesidad de nuevo en la floreciente independencia, los argumentos son del estilo de: no trabajaba a gusto, controlaban

todo, no sabían que tenían entre las manos o, lo más curioso, nunca entendieron mi música.

Y en esta historia estamos todos. Los músicos porque desean llegar a más gente, que su música suene más y tocar en más sitios. Los sellos porque desean divulgar la música mejor, ser más distribuidos y tener libertad de dar salida a proyectos más complicados. Y los periodistas, si los hubiera, para ser más leídos, tener mejor ordenador y que su opinión cuente más. Todos vamos en el mismo vagón, todos nos vanagloriamos de estar en el compartimiento de la independencia, donde se viaja menos cómodo, pero se es más íntegro; todos miramos por encima del hombro a los del vagón de primera, porque para estar allí han debido ceder y eso nunca... bueno eso de nunca, tampoco es para ponerse así, nosotros somos más inteligentes y no cederemos, iremos al coche de cabeza, nos sentaremos en primera clase, pero seremos íntegros e independientes. ¿Por qué? Porque somos más listos...

Ojalá la independencia fuera como la juventud; esa enfermedad que se cura con el tiempo, pero es jodido ser algo cuando en realidad no existes...

Y a todo esto, ¿qué piensa el público independiente de ello? Dos posibles respuestas: a) Tampoco existe. B) Se la trae floja.

¡Sin acritud!

JL BAD

7è concurs de música

acústica

inscripcions fins al 23 d'oct.cd(2 temes)+butlleta

semifinals 5,6 i 7 de nov. 36 grups actuen 10 min

final 13 de nov. 6 grups actuen 20 min

2400€ en premis(1er,2n,3r clas.+especial del públic)

Centre Garcilaso

c/Juan de Garay, 116-118

08027 BCN musica@garcilaso.com

L'Art Guinardó

Ajuntament de Barcelona

Districte de Sant Andreu

MÚSICA I H

L'HUMOR DELS MÚSICS DE BARCELONA

XAVI GUILLAUMES

DIUEN QUE és més fàcil fer plorar que riure. Tan cert com que és ben fàcil caure en el ridícul si vols fer plorar i en el xavacà si vols resultar irònic.

En el món de la música això es multiplica perquè, a més del que hom pot fer amb lletres i conductes, tots sabem que determinades melodies, harmonies, o com coi és diguin les immenses combinacions que aquest magnífic món ens ofereix, poden produir-nos sentiments de manera quasi inconscient. Per aquest motiu la música genera tanta passió. Heu vist les masses enfredades mentre observen un pintor fent feina sobre la seva tela? O manades de joves matant-se per aconseguir tocar alguna part del cos d'un escriptor que firma llibres a una paradeta de Sant Jordi? No, és clar que no. La música és l'art més fàcil d'entendre, tothom, sense excepció i sense cap mena de cultura, pot sentir una estranya fiblada al cos en escoltar una misera nota, greu i solitària, d'un baix. O podem veure llàgrimes als ulls d'aquells que escolten una cançó escrita i cantada en un idioma que desconeix per complet. Tothom s'hi pot acostar sense cap mena de complex, sobretot a partir de que la música pop i rock va començar a dominar l'escenari musical real, el del carrer.

Però, per sort, al món de la música "lleugera", ja sigui alternativa o de masses, encara li queden camins per explorar. Potser no el d'aconseguir resultar transcendents, desfermar malaltissos sentiments romàntics, entristir-nos o exaltar-nos. Potser un dels camins menys explorat és el de la ironia i el sentit de l'humor. I no parlo d'allò tan fàcil de "fer-se el graciós". Sortir a l'escenari vestit de forma ridícula i recitar un seguit de frases i paraules de dubtós bon gust, és provocar el mateix somriure del que veu com un es fot una nata. Si bé és cert, que hi ha nates i nates, i saber caure no deixa de ser un art! Resultar divertit o irò-

nic sobre un escenari, sense perdre el respecte pel públic -pensant que és idiota- ni per un mateix -renunciant a uns principis i gustos musicals- es converteix en un repte, potser poc valorat, però també ple de reptes i atractius.

Tot i que, amb raó, hi ha qui m'ha apuntat que si pensem en els Beatles o els Beach Boys, ens adonarem que l'humor és important a la música pop des del principi. I tant! Perquè cantar a un submarí groc o a les noies mamelludes de Califòrnia no deixa de ser divertit. Però, bromes a part -perquè fer mofa dels Beatles em pot costar car-, és cert que l'humor forma part del punt de partida del pop i del rock potser, com m'apunta novament el mateix interlocutor, com a resultat de l'afirmació d'una joventut optimista i trencadora amb ganes de plantar cara a les rigideses dels seus pares. Pensem en com els punks van obrir noves formes d'expressió musical, humorística i de protesta que encara es mantenen vives, tot i que actualment noves formes de veure la música que van agafar el relleu del punk, com el rap o el hip hop, han perdut l'oportunitat d'adoptar l'humor més clarament.

Està demostrat que la música contemporània pot ser divertida, irònica i de qualitat. Tots tenim noms al cap. Jo podria anomenar McCarthy, que van utilitzar la ironia per a enviar missatges polítics o als Madness eren un grup divertit, ple d'humor -recordeu els seus videoclips?!- i amb cançons molt bones. Però hauriem de diferenciar entre l'humor, el bon ambient i la diversió, del que significa utilitzar la ironia de forma intel·ligent, o com a mínim amb l'objectiu d'anar més enllà del resultat còmic. Es pot fer una bona cançó divertidíssima i ballable, però sense necessitat de cap mena de rerafons (pensem en la majoria de grups de brit pop), però difícilment acceptarem un tema sense gaire ganxo per molt que tingui una ironia exquisida.

Si ens centrem ja en el nostre escenari, penso que aquesta visió irònica no deixa de ser una assignatura pendent. Parlant amb el meu amic Jordi em va suggerir que aquesta falta

UMOR

de valentia a l'hora d'incorporar l'humor a la música és més aviat un tema de casa nostra, potser una característica d'una ciutat de províncies que treballa amb una música d'importació i amb una elevada por al ridícul, i que potser s'hauria de combatre una mica la "pose" i reivindicar certa desinhibició. Potser aquí ens sobra ganes de resultar transcendent i ens falta bon humor. Sobre això, i ja per donar una primera veu als grups de Barcelona, L'Enric dels **STANDSTILL** no s'atreveix a "**sentenciar una ciutat sencera, però el que sí és cert és que com a ciutat que constantment absorbeix corrents que venen de fora, molts cops perdem la noció del que en realitat volem dir, i com a espectadors deixa d'interessar-nos el que ens estan dient. La música corre el risc de ser no més que una successió de modes sense massa profunditat i la ironia i el sentit de l'humor perden, doncs, el seu espai. Si entenem la música com un transmissor d'idees i maneres d'entendre el món, com el cinema o qualsevol altre art, crec que es important prendre's seriosament el que ens diuen, però sempre amb la distància suficient com per entendre que no es l'única resposta. Sense anar més lluny, el hardcore, pateix bastant d'això**".

La realitat es que si parlem de la música feta a Barcelona i fem un repàs dels grups més reconeguts, a mi tan sols em venen al cap noms més aviat poc donats a l'humor i la diversió. Això m'anima a voler saber què en pensa de tot això per exemple la gent d'un grup com **12 TWELVE**: "**Sempre hem pensat que la falta d'ironia i autocrítica són les coses que li manquen a tota indústria musical de tot arreu, no només a BCN. I entenem com a indústria als 4 elements que interactuen per crear-la: premsa, discogràfiques, bandes i públic. Però s ha de tenir en compte que tota moda (no oblidem que la indústria genera moda per poder vendre) per si mateixa intenta fugir de l'autocrítica per poder existir, sobretot els sectors més snobistes, que sempre existiràn. Llavors per poder criticar ens hem de col·locar en un punt de vista objectiu que és bastant difícil d'adquirir, i més pel públic**

més jovenet. Però si ens posem tan seriosos encara costa més trobar el sentit humorístic a les coses. Creiem que, com tot a la vida, tot el que fem, el que ens agrada i el que volem es totalment relatiu, i és bàsic per qualsevol poder plantejar-te tot per poder trobar sempre coses noves que t'estimulin i no t'avorreixin".

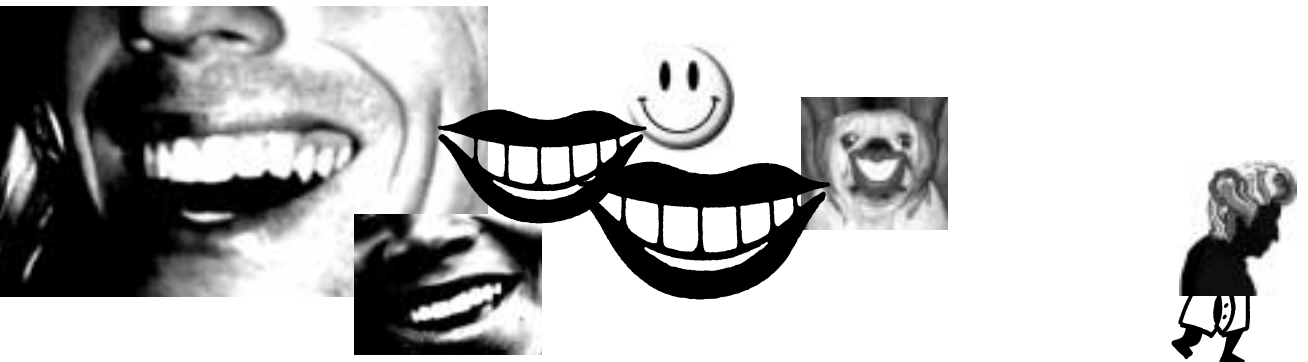
Sembla que es tractaria d'eleva l'humor de categoria per poder aprofitar-lo per transmetre fins i tot sentiments i idees que van més enllà d'allò superficial, com un recurs per marcar distància a l'hora de parlar de les coses crues del món i la vida, sense deixar de considerar que ho són, i no tant com un recurs per fer riure al públic. Si deixem de banda coses com els Mojinos i similars, per el que tenen de comercial, noms importants tan sols els trobem si pensem en aquests surrealistes catalans que acaben de celebrar el Figarock i que mai moren (Pau Riba, Sisa, Oriol Tranvia,...) i que, amb totes les precaucions que puguem tenir davant d'ells, sí treballen el tema. Però entre tot allò sorgit els últims anys, les principals mostres d'humor a casa nostra han vingut moltes vegades de móns un xic paral·lels al estrictament musical. Pensem en fanzines, gent com el Juanjo Saez, o les històries organitzades per col·lectius que organitza el festival F.E.A. i altres festetes on es prioritza la imatge divertida per sobre de la música. Precisament aquests últims donen suport a grups com Alma X, The Movidas o Superputa que encapçalen aquesta nova etiqueta del "popbastard", que deixa enrera el tontipop festiu (Fresones Rebel·des, TCR, ...), amb un d'humor més agre i utilitzant la imatge infantil de forma més provocadora. Aquests grups, que aconsegueixen bones dosis d'espectacle divertit en el seu esforç per formar part d'una escena de grups com els que admiren (Ladytron, Peaches,...) de moment, potser mentre la cosa madura musicalment, prioritzen l'humor i riure't una mica de les teves pròpies limitacions. I és que potser, en el fons, la música no és un bon mitjà per a la ironia o l'humor intel·ligent, per la necessitat d'un coneixement més profund del grup en qüestió: la persona, les seves idees, les

lletres... I ni així, perquè particularment crec que el somriure espontani, el de la sorpresa, costa molt d'aconseguir si no és amb el gag còmic més aviat teatral que no pas musical. Com ens diu la Raquel del grup **COLLISION** "En un directe tot depèn de l'estat amb el que vagis a un concert, pot ser que riguis molt o que no t'ho prenguis massa bé. Una altra cosa és que coneguis més profundament la banda, en concert normalment és difícil entendre les lletres o maneres més subtils".

Això pot fer que generalment l'humor pur i dur no sigui una opció musical gaire estesa, i la majoria de grups l'utilitzin com a simples pinzellades, perquè potser com ens diu el Mark del grup **DORIAN** "La ironia és una eina fonamental per explicar la realitat que t'envolta perquè actua com a contrapunt al dramatisme. Si la teva música és només dramàtica o transcendental es fa embafadora i no arriba a transmetre del tot". Però no deixa de ser una eina complicada, com ens diu el Felipe de la **COLA JET SET**, "heus aquí la paradoxa: qui es pren massa seriosament el fer riure, normalment té molt poca gràcia. Les cançons 'gracioses' amb música 'ramplona' són com un acudit, la segona vegada ja te'l saps i no rius i si la música no és bona...". L'Enric, membre dels **STANDSTILL**, l'encerta en creure que el que s'ha de fer és "prioritzar un discurs més o menys coherent, i la ironia no deixa de ser una eina. Una esmolada i precisa eina però que necessita defensar alguna cosa. Inclòs l'humor més negre o el més àcid necessiten d'alguna direcció".

En el fons, l'humor no deixa de ser una cosa que espanta els creatius, perquè fàcilment pot fer-te perdre la consideració de grup seriós, segurament perquè, com sempre, aquí ens falten bons referents. "Creiem que a Barcelona hi ha força sentit de l'humor i de la ironia. El que passa és que sempre es va amb molt de compte per no caure en el "petardeo" gratuït, cosa que em sembla bé perquè d'això ja n'hem tingut prou" (Mark). No us recorda a la història dels idiomes? Allò de que és complicat sentir a un grup cantar en castellà o català perquè tenim un background força xungo? Però bé, ningú ha dit que sigui una feina fàcil, ni que cap recurs sigui millor que altre i és que "fer riure amb la música sense caure en el ridícul o la vulgaritat... de vegades sembla impossible", ens diu el Felipe.

Potser el problema, com ens diuen **PINKERTONES**, està en que per a molta gent "és difícil prendre's a la lleugera quelcom que t'ocupa les 24 hores al dia, i t'omple de satisfaccions i decepcions i, a la fi, s'ha d'entendre que la música és abans que tot el nostre mitjà d'expressió. Però també és molt sa aprendre a riure d'un mateix, i alleugerir-se una mica el pes totes les coses en general... tot passa... tot s'acaba i torna a començar amb una altra forma...". En la mateixa línia estan els **CHE SUDA-KA**. "Como dice un viejo y conocido refran: 'no te tomes en serio algo que no te haga reir' La musica en si, es tan pero tan divertida que vale la pena tomarsela muy en serio, dedicandole corazon y trabajo." En el fons, tothom és conscient de les possibilitats del recurs de l'humor perquè tampoc deixa d'estar mal vist no tenir cert sentit de l'humor, necessari moltes vegades per a treure ferro a pretensions més elevades intel·lectualment, i no fer que la gent pensi com el Felipe, que "a Barcelona els que s'ho prenen transcendentalment fan riure". Així que si parlem amb els grups, ningú en vol renunciar del tot a l'hora d'escriure cançons: "Nosaltres intentem, sempre que podem, compondre tenint molt en compte el sentit de l'humor... Hi han tants muscles al cos que s'activen quan riem que és la manera més barata i menys cansada de fer una mica d'esport i mantenir-se en forma... Quant a la ironia, potser no comptem tant amb ella ja que sempre va associada a la crítica, i la nostra música intenta transmetre abans que tot bones vibracions!!!" (Pinker Tones). "La nostra música no té massa sentit de l'humor però a les nostres cançons sí que hi ha un alt component irònic" ens diu el Mark de Dorian. "A la meua hi ha molta ironia, però molt molt molt molt molt molt subtil..." ens diu el Marco de **THE LINN YOUKI PROJECT**. Jo, per la meua part, moltes vegades penso que a Barcelona hi ha massa transcendentalisme i poca ironia o humor a la música. Els grups més respectats solen ser allò que molts consideren com avorrits i pretenciosos, tot i que potser no és culpa de la crítica, sinó de falta de material. El Marco opina que "n'hi ha en parts iguals, però allò que es fa massa poc es mesclar les dues coses, cosa que crec que Le Petit Ramon & Terrorist aconsegueix perfectament". Curiosament aquesta no és la primera vegada que em recorden a aquest grup, que publica els seus discs al prolífic segell barceloní Cydonia, a l'hora de plantejar aquest article. Així que millor anar a buscar-lo i preguntar-li quatre coses...

La conclusió és que l'humor està en les persones, segurament en totes, però és un element que pocs saben utilitzar amb la gràcia de la naturalitat. "És molt difícil fer riure amb la música. Molt més que amb el cine o el teatre. El que sí que es pot fer és arrencar un somriure de complicitat, transmetre sentiments positius, cosa que tampoc està gens malament" (Mark). "Crec que amb la música el més fàcil és fer "passar una bona estona" i es igual de difícil fer riure o fer plorar. som una minoria els que escoltem música deixant-nos influenciar per l'estat d'ànim o el missatge d'un tema. Depèn molt de la predisposició de cadascú: és tant fàcil "trunxarse" amb temes de Gigatron i plorar amb temes de Palace, com dir que els primers son massa tontos i els segons infinitament avorrits" (Marco).

La segona conclusió és que potser el millor humor està al mirall "Si el que hace música para divertir se divierte también, se recibe buena onda. Ahora, si el que lo hace no se rie de si mismo, resulta empalagoso" em diuen els Che Sudaka. En definitiva, sé que molta paraula i posa cosa. No sé si té cap sentit plantejar-se aquests temes, perquè en el fons, es tracta de que cada grup faci el que vulgui i d'alguna manera l'escena musical no deixa de ser representativa d'on neix. Com ens diu la Raquel de

Smiley Face Activity

Collision "Fer les coses seriosament no té perquè voler dir que els grups siguin transcendents. Igual que hi ha grups per riure i d'altres que fan riure. El guai és que veient un concert t'adonis que se t'escapa el riure per com estàs gaudint, independentment de si els del grup estan tocant en tanga de lluentons vermells, no? La ironia radica bàsicament en no intentar donar-nos massa importància a nosaltres mateixos. Fer la nostra i no pensar gaire en les conseqüències. Viure als 30 de la mateixa manera que als 18 ja té tela... I a sobre seguir fent rock... sense guanyar un duro... bé... no sé si riure o plorar, hahaha!"

QUATRE COSES AL RAMONET

(de LE PETIT RAMON I LES FILLES DEL DOLOR):

Quin grau d'ironia i de sentit de l'humor trobem a la teva música?

Absolut. Només puc parlar de la mort (l'únic tema seriós que conec i del qual, d'una manera o altra, parlen totes les meves lletres) des de la ironia. És l'única manera de no dir cursileries ni bestieses, l'única manera de no edulcorar la realitat. No hi ha res més profund, veritable i savi que la "CARCAJADA". La llista de referències és tan llarga com insigne: Petroni, Rabelais, Cervantes, Voltaire, Dostoievski, etc. Pel que fa a la música tots els grups que m'agraden juguen amb la ironia i llueixen sentits de l'humor molt afilats: The Kinks, Rolling Stones, Sex Pistols, Frank Zappa, Bob Dylan, Serge Gainsbourg, Blur, Soft Cell, Pixies, etc. (són els que primer em venen al cap).

A la Barcelona musical hi ha massa transcendentalisme i poc humor? És que crec molt seriosament que la transcendència només és abordable des de la ironia. Excepte els alemanys, la

resta de mortals, quan ens posem transcendents, si no fem ús de la ironia, de cert distanciament, només diem cursileries, frivolitats i ens posem molt pesats. La música de Barcelona, així en general, no ho sé... Jo he rigut moltes nits amb músics de Barcelona, deuen d'haver-hi, no? Sí que és veritat que hi ha molt fantasma ignorant que creu que la modernitat rau en posar cara de "borde", parlar de tendències o de la mort del pare imitant el maleit xiuxiueig fifi de les protagonistes de les pelis del Medem... Però aquests suposats transcendents, no transcendiran, són paper couché.

Ens prenem massa seriosament la música entre tots?

Sí i no. Sí pel que fa a les filiacions. Jo recordo de l'època d'Azucarillo, un tipus que em volia pegar per "fer malbé" un tema dels Deep Purple. Són putos fonamentalistes. I sí, aquí n'hi ha massa. A més, com que aquesta ciutat provinciana té especial tendència a copiar estils de fora i no a inventar-los, doncs imagino que no s'atreveixen a mesclar gèneres que de fet no són seus. En canvi, ens ho prenem molt poc seriosament com a cultura real. Tothom paga el pa o el diari, però encara hi ha molta gent que creu que els músics s'alimenten dels cacauets que ens tira el públic. Com a l'edat mitja. Igual.

Què en penses, dels grups que prioritzen l'humor i la comicitat?

Si és onda pallassa del tipus Tractor Amarillo o No me pises que llevo chanclas i totes aquestes coses, ho trobo repulsiu i, a més, mai m'han fet gràcia. La comicitat tal qual, en música ja no m'interessa tant. En canvi, crec que tot músic intel·ligent (com tota persona intel·ligent) té sentit de l'humor i el transmet. La ironia i l'humor en un espectacle musical no és tant una lletra o una "pose", com una actitud, una manera de presentar-te. Sí és així, em sembla fantàstic.

Com en tot, fer riure amb la música (sense caure en el ridícul o la vulgaritat) és més complicat que fer plorar?

Suposo que sí. Per plorar n'hi ha prou amb veure com està el panorama. En canvi, fer riure costa una mica més. Jo és que sempre he fet riure els que me envolten. Trobo que és el canal de comunicació per excel·lència. Deu venir de família. Les últimes paraules del meu besavi just abans de morir, en recuperar uns instants la consciència i veure's la màscara d'oxigen ficada a la boca van ser: "Uno, dos. Aquí Ràdio Andorra". Una mort fantàstica, no?

RADIO MALANGA

EMITIENDO "GROOVE" DESDE BARCELONA

MIGUEL AMORÓS

Otra "nueva" formación que viene a enriquecer el de por sí ya emergente panorama musical de Barcelona. Lo cierto es que abundan tantos grupos que a veces cuesta prestar atención, como se debe, a todos ellos. Así que cuando te decides a sumergirte en ese agradecido mundo de las bandas que empiezan, te das cuenta de la gran ilusión y ganas de hacer que tienen y que rápidamente te contagian. Si, además, el pasado es del calibre de la que nos ocupa, es más que necesario mantener las orejas bien abiertas. Luego no digas que no te avisamos. El gran Orbe nos lo cuenta.

¿Cómo nació Radio Malanga?

Hace poco menos de 3 años el legendario guitarrista del congo Ndule Monstwet, conocido como Papa Noel, me invitó a una gira por Sudáfrica con el motivo de promover un disco que habíamos grabado con los músicos de Totó La Momposina en la gira europea del 1998. En Sudáfrica la empresa que organizaba esta gira me propuso volver pero con un proyecto ajeno a Papa Noel. Empecé a mover aquel proyecto y para las trompetas no se me ocurrió nada mejor que invitar a mi gran amigo, colega y hermano Dennis Hernández "El Huevo", ya que desde Cuba algo nos unía además de que su madre era mi madrina espiritual en la santería (religión afrocaribañera). Al poco nos volvimos a encontrar en un festival en Bélgica, él iba con Bar Xino y yo con Dusminguet. Se nos subió al escenario, hizo de las suyas y después de unas cervezas, un buen humo y un buen palique, lo vimos claro "Hay que hacer una banda ya... AHORA". Después "El Huevo" fue invitado a entrar en Dusminguet, donde tocamos juntos en sus últimos conciertos. Una vez que Dusminguet decidió no hacer gira en el 2004, fue nuestro momento, y aquí estamos "Radiomalangueando".

¿Y de dónde sale ese peculiar nombre?

"El Huevo" y yo teníamos una lista de

opciones con unos nombres muy chulos y otros muy horteras, que más bien parecían títulos de culebrón, pero... primero te explico que es la malanga. La malanga es un tubérculo de origen africano, parecido físicamente a la patata y que es muy apreciado en Cuba y otros países del Caribe. Justamente en Cuba ha sido motivo de penalizaciones, igual que el café y la langosta, y tiene un trato similar al tráfico de drogas. Por otro lado es muy común que cuando un músico va con varios grupos a la vez, y le preguntan con quien toca, conteste: con "malanga y su puesto de vianda". Y lo de radio, porque es el efecto que queremos lograr utilizando los elementos de varias músicas como el funky, afro beat, reggae, soul, samba, salsa, ska, ranchera, etc. y que entre tema y tema o incluso dentro de uno mismo, dé la impresión de haber movido el dial para cambiar de emisora, pero el aparato sigue siendo el mismo.

¿Y ese apellido de "Sound of Urban Sunny Gangsters"?

La ironía y el cachondeo forman parte de nuestro menú favorito. Como teníamos que hacer "flyers" y carteles para un concierto en el Sidecar y no teníamos nada claro, dejamos la decisión en manos de nuestra "road manager" y colega Laura Bedin junto a Amaranta, otra amiga muy especial y

colaboradora de nuestra emisora. A ellas se les ocurrió esta idea y nosotros, ni cortos y mucho menos perezosos, dimos nuestro sí.

¿Cuál es el concepto que hay por encima de todo en la banda? ¿Disfrutar con la música, haceros ricos...?

Quizá esta pregunta hace un par de meses nos hubiera puesto a pensar mucho, y no por no tener respuesta para ella, sino por muchas movidas que tiene que afrontar una banda al principio de su formación. Pero precisamente acabamos de llegar de una serie de festivales por Holanda y Bélgica y el hecho de estar juntos y compartir, ha sido muy saludable para todos, lo que deja bien claro que lo primero para nosotros es estar bien y claro está, disfrutar como tontos de nuestra música. Lo de hacernos ricos es lo último que se nos ocurre, es más, ni remotamente pensamos en ello. No fabricamos temas pensando en el verano. No me imagino a "Charito", una de nuestras canciones que habla de los niños que duermen en las calles, o "Rema rema", sobre la gente que se pierde en los mares huyendo de guerras, políticos incapaces, etc., sonando en la radio de un supermercado. Son temas muy poco comerciales. Aunque también tenemos canciones con letras de amor, o positividad y bailongas, porque creemos que no todo está perdido.

NGA

¿Estáis abiertos a cualquier estilo musical o la línea trazada está muy clara?

Estamos abiertos a cualquier música que nos guste. Al tener en Radio Malanga gente de distinta formación musical y culturas, ocurre que un tema puede sonar totalmente diferente a otro, aunque cada vez encontremos un sonido más personal, pero preferimos dejar la ventana abierta.

¿Cómo funcionáis a nivel de composición musical?

Las composiciones de las letras son, básicamente, de cuatro componentes: Kamal, Dennis, Melk Semé, Susanna y Orbe. Para los arreglos hemos tenido casos en los cuales el compositor trae la idea muy clara hasta de los detalles, pero normalmente todo el mundo aporta su granito de arena.

¿Cómo os tomáis el tema de los textos? ¿Queréis utilizarlas para mandar mensajes de algún tipo en particular o son más musicales?

Tanto la música como los textos son de mucha importancia para nosotros. No creo que tengamos intención de mensajeros, pero desde luego es difícil quedar ajeno en una composición a todo lo que pasa hoy en el mundo. Eso hace que en algunos temas se note nuestra postura y compromiso social, pero, además, hacemos mucho énfasis para que los temas tengan un "groove" que camine y que mueva hasta al más soso del planeta.

De cualquier forma sois una banda joven, sin embargo, ya habéis conseguido una notable repercusión, ¿tenéis idea de por qué?

Supongo que se debe a la pasión que ponemos en nuestra música y la entrega en los directos. Quizá el hecho de la mezcla cultural y musical que somos y que lo mismo hacemos un funky en catalán, que una rumba en lengua bantú o un reggae en ashanti. Hay que decir que hemos tenido mucha suerte con el público que hemos encontrado y que ha puesto el ambiente a tono, así es un bacilón tocar y conectar con mucha fluidez.

Por lo que pude ver en Sidecar, sois una banda que funciona muy bien en directo. ¿Crees que será difícil meter esa energía en un disco?

En un estudio de grabación el ambiente hace que una parte de lo que quieres, salga totalmente diferente a cuando estás sudando y sacando energía en un garito lleno de gente, sin pensar en las típicas repeticiones. Eso nos hace pensar mucho en la posibilidad de grabar toda la banda junta a la vez para pillar ese "feeling" y esa conexión cercana al directo.

¿Qué tiene que ver la banda con Barcelona?

Si te vas a un locutorio de la calle Hospital en el Raval, o en el Gótico, o a una tiendita de pakistanies en Poble Sec, te darás cuenta de que ahí hay mucho de Radio Malanga. En estos peculiares sitios puedes escuchar a la vez cinco o más lenguas en menos de diez minutos. Es muy fácil ver entrar a una chica andaluza con su novio japonés, o a una cubana con un catalán y su bebé en un coche y hasta la abuela del barrio con su nieto chinito comprando tomates, mientras se oye una voz con

acento marroquí que dice: BUTAANOOOOOO. La mezcla de tendencias y colores, las formas de ver la música, las influencias del otro en ti y todos los sonidos de una ciudad cada vez más abierta a lo nuevo. Los concierto de Ojos de Brujo, Dusminguet, Cheb Balowski, El Pie Bueno, Papangu, Macaco, etc. La jam de los garitos noctámbulos de los barrios del centro. Todas estas cosas son para nosotros, la banda y Barna juntos. Además del profundo cariño que le tenemos a esta ciudad, donde muchos nos hemos conocido a través de la música o de algún colega común.

¿Y cómo veis la situación musical: locales de ensayo, locales para tocar, bandas, músicos, en la ciudad?

El tema de los locales de ensayo es algo de lo que oímos hablar muy a menudo y que padecemos mucho, ya que no es fácil conseguir el espacio. Hay algunos sitios en los que puedes ensayar y pagar por horas, cosa poco rentable si trabajas mucho, pero aún peor si tienes que trasladar material. En todo caso, está difícil. Los locales para tocar son pocos si tenemos en cuenta la cantidad de bandas y demanda que hay en Barna. Y músicos en Barcelona, hay por un tubo, y muchos con un "feeling" y una calidad que se te cae la baba.

En general parece que la situación musical no está en su mejor momento, sobretudo en lo que respecta a discográficas. ¿Cómo se os ocurre montar una "macro" banda? ¿Eso no es económicamente inviable?

Sabemos lo que implica tener una banda de tanta peña a nivel económico, pero

STANDSTILL

EL GRUP DE ROCK QUE ESTÀVEM ESPERANT

MARC LLORET

Standstill fa un doble mortal i, clavats a terra, presenten un dels millors discs de rock (d'aquí, d'allà i d'arreu) que un ha escoltat des de fa temps. Aconseguir fer vibrar amb guitarres i ritmes contundents està a l'abast d'uns quants; fer-ho amb un discurs intel·ligible és patrimoni de molt pocs. El grup, que pren el nom d'una cançó dels Gorilla Biscuits, porta mesos presentant el seu nou treball "Standstill" (B-Core, 2004) i mostrant l'experiència d'un projecte que ja té vuit anys. Vuit anys i encara cap d'ells supera els 30... Queda carrera per anys, i més encara quan se sap que el grup ha patit canvis i més canvis i que per arribar a l'actual formació, han hagut de passar pel grup quatre membres més que ja no hi són. El nostre interlocutor és el vocalista Enric, l'únic membre fundador. En aquest tercer disc homònim ("ara som més Standstill que mai") la veu continua amagada en el magma instrumental, però no es perd detall de les seves qualitats vocals i del seu personal frassejat. "M'han sortit trucs del hip-hop sense ser-ne conscient".

Comenceu el 96?... són vuit anys... i només en falten 2 pel 10è aniversari. Mireu molt enrera? Sou conscients de tot el que heu fet en aquests 8 anys?

T'he de dir que és la primera vegada que m'adono de la proximitat dels deu anys. Recordo quan començàvem a tocar que vam anar al concert de l'aniversari dels deu anys de Subteranean kids, mític (per a mi) grup de hardcore barceloní a la sala Arzobispo, i recordo que em semblava una cosa impossible, un monstre. Vist des de dins, evidentment, perds qualsevol tipus de perspectiva i l'únic que pots fer és mirar sempre endavant. Els únics moments en els que m'he plantejat el que hem aconseguit com a grup, i a més sense arribar a cap conclusió, ha sigut en els moments en els que ha perillat el futur de la banda, que, com et pots imaginar, han sigut variis.

És evident que, com qualsevol altre grup, heu evolucionat. Però no és gaire habitual gaudir d'un grup amb una trajectòria de tants anys i és interessant saber com entén el grup l'evolució que ha viscut. Ha estat la inèrcia? Tot sorgeix de forma natural? És la senzillesa una de les mostres que un grup ha madurat?

Va arribar un moment, a mig procés de

composició de *l'ionic spell*, que realment ens vàrem adonar que el que ens venia de gust tocar, el que ens sortia, i que és fruit en el fons de la música que escoltes, era diferent d'allò que s'esperava de nosaltres. Vam tirar endavant i des de llavors fins ara... L'evolució premeditada no té sentit, o almenys tal com entenem nosaltres el grup. I suposo que aquest fet ha anat guanyant rellevància a mida que els gustos dels cinc membres han anat divergint amb el pas del temps.

En aquest tercer disc una de les diferències claus són les lletres en castellà. Respon a la necessitat de fer-vos entendre? Feia temps que ho volíeu fer però no trobàveu la manera? En quin moment us plantegeu el canvi de llengua?

La veritat es que la necessitat de fer-nos entendre, si més no, la sensació de que t'estàs fent entendre, encara que de vegades sigui enganyosa, va aparèixer amb el *Memories Collector*. Sense arribar ni a plantejar la possibilitat de canviar d'idioma, vam incloure un curmetratge amb un text fet amb trossos de les cançons i intentant explicar l'esperit del disc.

Quan va tocar posar-se amb el nou ens vam trobar amb que tenia una cançó escrita en castellà (poema nº3), que no sabia ni perquè

serviria i em vaig adonar que m'era ja molt difícil posar-me a escriure en anglès després de la llibertat que m'havia donat posar-me a escriure en una llengua que dominava. Vam parlar-ho i tots vam opinar que era un canvi arriscat però coherent. El primers assaigs ja ens van demostrar que era un canvi positiu, que condicionava la veu però que això no havia de ser un problema, sortíem dels assaigs cantant les cançons per primera vegada, i ens vam convèncer.

Seguint amb el tema de les lletres. Creus que són els prejudicis i la necessitat de significar-se els dos motius principals de la majoria de grups que han sorgit de l'escena independent de BCN ho han fet cantant en anglès? Perquè ara està bé el castellà i fa cinc anys no era tan ben rebut?

El problema és que els grups ni ens ho plantejem, això. És inèrcia, simplement. Tu vols d'alguna manera assemblar-te a tal o a tal altre grup, i ho fas. Aquesta, si més no, és la nostra experiència. Tot és qüestió dels referents que tinguis, i cada nova fornada de grups, doncs en té de diferents. Segurament Planetas, La Buena Vida... per un costat i Sober per l'altre faciliten que als grups nous no els soni a "chino" això del castellà.

Composeu tots junts al local? Por-teu idees? Hi ha un únic compositor?

El procés ha canviat amb el canvi d'idioma. Abans bona part dels discos sortia d'improvisacions al local. Ara, com que tendim més a fer cançons més compactes i autònomes, és molt important el treball previ, individual, que es fa a casa. Molts dels temes del disc han sortit a partir d'esbossos de veu i acústica. Això sí, mai ningú li ha dit a algú altre el que ha de tocar. Ens respectem molt en aquest sentit. Les lletres les començo a escriure abans del local i les remato quan la música està acabada.

Tercer disc homònim, clàssica pregunta: el nom és una declaració de principis del nou rumb? Standstill ara és realment Standstill?

Més aviat vol dir que ara som més Standstill que mai, perquè ara ens expressem millor. La nostra personalitat com a banda ara es pot entendre més i alhora nosaltres ens hi sentim més identificats. A més, en el moment en què escrius sobre allò que et passa i allò que penses, el fet de dedicar-te exclusivament a la banda ha fet que fins i tot les cançons parlin explícitament de nosaltres i de perquè fem això. Sembla una resposta fàcil però no ho és, només cal veure la quantitat d'ex-membres que tenim.

En el full promocional es parla de Standstill com un grup que està tan a

prop del rock d'avantguarda com de la tradició de la música negra. M'agradaria que expliquessis la segona referència, encara que no ho hagi escrit tu...

En aquest disc, han canviat varies coses, i una d'elles és el tractament de la base rítmica. En aquest sentit el baix i bateria ara van completament agafats de la mà, fent coses més simples i més rítmiques, amb més groove. La manera de tocar el baix de l'Eliás i també el Ricky, amb el temps, han anat incorporant elements del jazz i el funk, i li dona a les cançons un estil diferent i que d'alguna manera ha estat influït per la música negra, encara que tampoc li donaria gaire importància. De veritat, se'ns feia difícil definir l'estil que fèiem en aquest disc.

En aquests anys heu tingut temps també de participar en projectes teatrals. M'agradaria que expliquessis l'experiència, com sorgeix, quina és la dinàmica de treball, quines són les sensacions que es viuen i què té de diferent amb el directe habitual?

Com tot, sorgeix d'una trucada telefònica d'un senyor que es deia Rodrigo García i que resulta que dirigia una companyia de teatre a Madrid, la Carnicería. No teníem ni puta idea de qui era i resulta que s'ha convertit en una eminència al món teatral. De fet, ara al setembre inaugurarem la Biennal de Venècia amb l'última obra que hem fet. La dinàmica sempre ha estat la mateixa, ajuntar-nos durant un mes, músics, actors (algun cop animals) i director, i en base a

una sèrie d'idees d'aquest, posar-nos a improvisar. Musicalment de vegades improvisar literalment i d'altres intentant adaptar les cançons que creiem més adients per l'escena. I també hem acabat omplint-nos d'espaguettis, ensenyant el cul, cantant a capella o donant-nos d'hòsties. La diferència bàsica és que en aquestes peces estàs a la disposició del cap d'un altre que, per cert, té coses molt interessants a dir.

Un cop desapareguts Aina, sembla que Standstill passa a ser el "buque insignia" de B-Core, una de les discogràfiques més sensates, coherents i interessants del país. Què podeu dir de B-Core?

Que la flota bcore crec que no necessita de cap buque insignia i que sobreviure 14 anys en aquest món tan precari és digne del Premi Astúries.

És un moment molt difícil per a les discogràfiques independents i no obstant bcore està sonant més que mai. Ara mateix crec que es una sort per la música independent espanyola que bcore segueixi traient grups molt millors que la mitja del que ens arriba de fora.

Teniu consciència d'escena indie barcelonina/catalana?

Tenim consciència que hi ha molts grups i molt bons per aquí, però no m'atreveria a parlar d'una escena indie. Això no treu que tinguem molta complexitat i fins i tot amistat amb grups que coneixem des de fa molts anys, sobretot, evidentment, de bcore. ■ P14

P13 ■ Musicalment la veritat es que hi ha poques coses en comú entre nosaltres, però si alguna cosa hem après del background hardcore és a entendre el grup com alguna cosa més que música, i no necessàriament parlo de política.

Què trobeu a faltar a la ciutat a nivell musical? Sales, formació, locals d'assaig, ajudes públiques, públic...

Falten sales, sobretot petites. Falten locals d'assaig, de fet ara mateix tenim tots els trastos a la furgoneta perquè ens hem quedat sense, a la puta calle. Públic no falta, el que passa és que som una mica sonsos, hem vist massa grups i anem als concerts a veure-les venir.

Ajudes públiques, no em facis riure, i més si cantes en castellà.

Quina és la resposta del disc-directe de moment?

Molt bona, i el canvi d'idioma, a Espanya ha permès que ara la gent pugui cantar més als concerts. Respecte a anteriors discos, amb aquest el nostre directe

és una mica menys èpic, si se'm permet, però més intens i amb una resposta de la gent més fàcil, que és cantar. Em fa la sensació que els nostres concerts han passat de ser una experiència estètica a ser un lloc també obert a la comunicació... És difícil assimilar lletres en un concert però per primer cop molta gent s'adona que, com tot hom, tenim coses a dir...

Concerts previstos

Ara marxem del 12 al 25 de Setembre a representar una obra de teatre de la companyia La Carnicería, de Rodrigo García. Primer ho farem a La Biennal de Venècia,

després a Pesaro i després a Roma. El 26 actuem per les festes de la Mercè a la Bàscula... A l'Octubre anirem, amb sort, al Popkomm de Berlín i els caps de Setmana en principi anirem al País Basc, Galícia i Saragossa. Al novembre segurament tornarem a anar amb l'obra de teatre al festival de Rennes i estem pensant en tornar a Alemanya a la tornada.

Per acabar... En algun moment de la gravació us heu plantejat tornar a l'anglès?

No, no hi ha marxa enrera.

No hi ha marxa enrera. ❖

RADIO MALANGA

P11 ■ la verdad es que no hacemos caso al tema ese de que lo mejor sería una banda de siete, porque así pueden ir en la furgó el manager y el técnico de sonido para completar nueve. Para nosotros está claro que hacer música pensando en cifras no es nada confortable, pero si nuestra idea en principio hubiera sido un trío, también defenderíamos esa postura.

¿Cuáles han sido vuestras últimas actuaciones?

Un día después de tocar en el Sidecar, salimos para Holanda al festival de "Bladelse" y al siguiente día tocamos en el "Polé Polé" un festival itinerante en Bélgica. Regresamos a Barcelona a cuatro días después volvimos a Holanda a los festivales Zomerfeesten y Zomerterras, ambos en Róterdam. Después fuimos invitados a Amsterdam al Festival "Food and Face" y nos quedamos

una semanita allí ensayando, conviviendo y bacilando, y luego volvimos al Polé Polé por segunda vez. Tenemos la posibilidad de volver a Holanda pronto, pero aún no nos han confirmado las fechas.

¿Y cuál es el futuro de Radio Malanga?

¿Vais a grabar próximamente?

Tenemos un plan muy romántico para grabar fuera, que si se da, será la bomba. De no ser posible, lo que sí está claro es que el próximo año pincharemos nuestro disco en la furgó y los coches y garitos de los colegas.

Bueno, si hay algo más que queráis contar, tenéis toda la libertad para hacerlo.

Pues queremos dar las gracias a todos nuestros amigos colaboradores y a Barcelona por existir y acogernos.

RADIO MALANGA SON:

Dennis "El Huevo" Hernández (Cuba): Trompeta, fiscorno, coros y percusión menor. > Ha colaborado con Bebo Valdes para su disco grabado en Barcelona, Suite n 1, Paquito de Rivera, Pat Metheny, Presuntos Implicados, Lucrecia, Café Quijano, Macaco, Dusminguet, etc.

Melk Semé (Cuba): Teclados, voz, coros y sabrosura. > Sinfónica de Camaguey, Sinfónica Nacional de Cuba. Ha colaborado en escena con Fito Paez, Chucho Valdes J.R, Giovanni Hidalgo, etc.

Manu Estoa (Argentina): Guitarra eléctrica. > Ha colaborado con Lumbalu', Che Sudaca, Sabina Witt Jazz Cuartet, Tchica Marra-benta, Sandra Redher trio.

Alejo "Rift" Luzardo (Uruguay): Guitarra muy eléctrica.

> Ha tocado en Lumbalú, Palo q' Sea y actualmente tiene su propio disco con la Candombera.

Sol Homar (Uruguay): Percusión mayor, mediana, menor, de frente, de lado, p'arriba, p'abajo, flipante y escalofriante, coros y "superbuenrollo". > Ha tocado en Tamboro Mutanta, La Fura dels Baus, batucadas del Parque de la Ciutadella, Tiana y rolarias.

Susanna Avellan (Barcelona): Voz líder, alboroto, jaleo y electrobailoteo. > Ha cantado con DR Funkestein, Los Rancieros, Yaruba Yam, Anselmo Gracianni Jazz Quartet, Tokyo 22, ...

MC Kamal (Republica de Ghana): Voz líder, bailes "tota la nit", acoples y nervio. > Tiene un disco en solitario.

Justin Miranda (Cuba): Batería criminal, groove para adultos sin problemas cardiacos, y mucha, pero mucha energía. > Ha pasado por todos los garitos y salas de salsa de Barcelona, Mayito Fernandez y Orquesta, Unión Habanera, Mayumana, etc. ¿A que mola?

José "El Chamo" Herrera (Venezuela): Samplers, efectos, pianos y teclados. > Ha participado en los proyectos de mayor auge en el ámbito del Latin-jazz y el Funky en Colombia, Venezuela y Holanda.

Orbe Ortiz (Cuba): Bajo, voz, si puede, y coros. > Ha tocado en La Trova Santiaguera, Conjunto de Felix Chappottin, Totó la Momposina, Sidestepper, Lumbalú, Dusminguet y otros suicidas. ❖

CONCERT

GRAN CONCERT DEL BAM A LA BÀSCULA !!!

DIUMENGE 26 DE SETEMBRE

Dos escenaris
Entrada lliure.

ESCENARI EXTERIOR

20'00 h	FIBLA
21'00 h	PINKERTONES
22'00 h	TREMENDO

ESCENARI INTERIOR

20'45 h	SIBYL VANE
21'30 h	COLLISION
22'30 h	B-VIOLET
23'30 h	12 TWELVE
24'30 h	STANDSTILL

TALLERS MUSICALS

ESCENARI GRATUÏT DISPONIBLE

– ORGANITZA'T EL PROPER CURS –
Nova programació de tallers pel setembre

Iniciació al periodisme musical

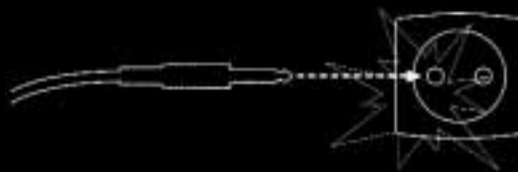
Iniciació al management

Organització i producció de concerts

Taller d'història del Blues

Batucada

Consulta el nou calendari a la web d'Indigestió

BANC D'PROVES

El Banc de Proves és
un escenari obert a tots els grups

Tots els dijous, a les 20 h:

Participació i entrada lliures. Hi participen tots els grups que vinguin a l'hora d'inici amb les seves baquetes i guitarres. Escenari amb *backline* propi que permet que els grups es vagin rellevant àgilment per presentar els seus temes. Podreu sonar amb 4000 wats de so, guanyar taules, conèixer altres músics i passar-ho bé.

Carrer del Foc 128
Tel. 93 422 43 00
info@indigestio.com
www.indigestio.com

Gestiona:

NATIVA

Ajuntament de Barcelona

Institut de Cultura

Districte de Sants-Montjuïc

APUNTS DE L'AGOST MUSICAL

JORDI OLIVERAS

KEVIN JOHANSEN

11 d'agost.

Una delícia. Sensibilitat, elegància, humor, multiculturalisme sincer, bona veu, lletres que et toquen,... Aquest noi ho té tot.. No t'ho hauries de perdre quan torni a passar per aquí.

ADRIÀ PUNTÍ

13 d'agost. Fòrum.

No va tenir tot el públic que mereix. M'agrada molt més quan canta sol al piano, que amb aquest grup que l'acompanya. El grup ho aplanava tot. Hi ha bones cançons i un bon intèrpret.

MARC PARROT

14 d'agost. Fòrum.

Va enganxar el dia exitós del Fòrum. Hi havia molta gent al seu concert i va correspondre amb alegria. Es complica positivament la vida buscant un ambient específic per la seva música. El perfeccionisme potser va encarcarar una mica el concert. De tota manera, se li agraeix la tossuderia.

LE PETIT RAMÓN I LES FILLES DEL DOLOR

15 d'agost. Festa Major de Gràcia. Pça. Rius i Taulet.

Una mica interruptus. En Ramon és un bon showman i té cançons. Les Filles del Dolor l'acompanyen superbé (quin gran "mestre de sorolls"!). Però potser aquest dia tenia allò que en diuen problemes tècnics. Va faltar fluidesa.

YURI I LA SEVA ORQUESTRA DE COSMONAUTES

15 d'agost. Festa Major de Gràcia. Carrer Mozart.

"Estamos muy contentos de actuar en la calle de este gran cosmonauta que se llama Moooo,.. zaaaart !!!" Quina festa! El seu subrealisme delirant encaixava a la perfecció en l'ambient de festa d'aquest carrer estret.

COLLISION

16 d'agost. Festa Major de Gràcia. Pça del Sol.

La sonorització no ens els va deixar sentir. Un altre dia.

SAPHO

18 d'agost. Festa Major de Gràcia + Fòrum. Carrer Bailén.

Hi havia més cadires que gent i la sensació inicial, per a mi, va ser de desangelament. Ella és una diva amb motiu, mig oriental, mig francesa, mig de tot i s'arremanga quan fa falta. Va sonar de tot, però sobretot vam veure que no tot el que passa va a l'escenari era preparat. Que hi havia coses que passaven allà de debò.

MOTOR COMBO

20 d'agost. Festa Major de Gràcia. ACIDH.

La bomba! Són dos. Ell, amb aspecte d'empleat de banca. Ella, de mestra. Tal com anem, la seva estètica resulta trenca-dora. Fan pop naïf amb un cert regust d'anys vuitanta però totalment vigent. Caldrà esperar que els descobreixi algú amb prestigi? Fa falta?

PASCAL COMELADE

21 d'agost. Festa Major de Gràcia. ACIDH.

De cop i volta és una estrella. Un concert a tope, buscant i a voltes trobant, ambient intimista. Al final, van fer algunes cançons sense la pianola que el caracteritza i amb el piano convencional i va semblar tot un atreviment.

IL GIARDINO ARMÓNICO

23 d'agost. 24è Festival Internacional de Músiques. Torroella de Montgrí.

Alguns ho ignorem, però en el món de la música clàssica hi ha gent molt moderna, per edat, idees i actitud. També amb tics d'estrella pop, tot s'ha de dir. Per a mi, una experiència totalment innovadora. I això que he anat sovint al Palau i que el repertori incloïa artistes tan populars com Mozart i Haydn.

YURI I LA SEVA ORQUESTRA DE COSMONAUTES

MOTOR COMBO

COLLISION

Sala Sidecar, Barcelona
Divendres, 25/06/04

Después de visitar Madrid y Valencia como teloneros de The Bellrays y otro par de directos en tierras catalanas el grupo integrado por Raquel Pascual (ex Fromheadtotoe), Pere Fernández (también en Ovni) estrenaban primer trabajo, Rock Diet (Rock On Music, 04) y batería. Se respiraba expectación en la sala tras casi tres años sin dar señales de actividad (ahora sabemos que Raquel sucumbió a los encantos de Katmandú para volver a la carga) con motivo de la disolución de Fromheadtotoe en el que parecía uno de sus mejores momentos, habían editado su segundo largo con Subterfuge, el tercero de su carrera, disfrutaban del reconocimiento de la crítica nacional, poder de convocatoria y libertad creativa.

Con un guiño al criterio de selección del personal la banda arrancó a todo gas con los primeros cortes del disco "Let me be" y "Rocket" siguiendo la línea rocanrolera de los últimos tiempos del extinguido cuarteto hardcore/popcore en los que volvían a las raíces del rock más clásico, siempre marcado con la impronta de la melódica voz de su solista que junto al particular enfoque de la estructura de los temas vs. el tradicional (estrofa-estribillo) n-veces y el juego con los ritmos supo ganarse la crítica local desde prácticamente sus inicios en la escena barcelonesa. No faltaron esta vez reclamos en la onda más petarda cosecha de Pere Glampunk Fernández a los conocidos en un ambiente familiar en el que destacaron momentos de perfecta

coordinación en el fiero trabajo a dúo de las cuerdas. Cualquier neófito buen observador se podía hacer una idea del calibre de esta creativa; el "Hell Rachel" grabado en la cinta que sostiene su guitarra, la dominación y juego junto con su particular forma de acompañarla arqueándose con ella, que somete al escenario y sigue hipnotizando al público... Pero a medida que desgranaban las composiciones del elepé el desgarró y la histeria punk más "ortodoxa" se sentía impuestas en la voz de la cantante y en consecuencia los ánimos decayeron con la vana ilusión de disfrutar de la melodía que marca los mejores temas de Rock Diet, "Belong" y "Queens". Con un final de los más didáctico, versiones reivindicadas de las fuentes de inspiración del grupo, Jou Breaker y D-Generation y tras el bis, una hipervitaminada "Beds are burning" de Mid Nitght Oil decidimos quedarnos con el beneficio que da la esperanza.

SONIA GALVE

ADRIÀ PUNTI

JORNADAS SETENTERAS

Molí de Campalans, Borredà (el Berguedà)
2-3/7/04

Rock entre amigos

Verano es época de festivales pero, pese a las numerosas citas que depara el calendario, pocos o más bien ninguno tienen el carácter de las Jornadas Setenteras. El pasado 2 y 3 de julio tuvo lugar la cuarta edición de este encuentro, que reunió en el Molí de Campalans (Borredà, El Berguedà) a casi 300 personas, cifra récord en su corta historia.

Lo que en un principio iba a ser simplemente una reunión de amigos para escuchar música, tocar y pasarlo bien se ha acabado convirtiendo en una cita obligada para el panorama rocantero catalán. Así, de la mano de 'Fredí' Pérez, la auténtica alma de las Jornadas, y sus amigos, se puso en marcha este particular homenaje a los festivales y al rock de los setenta. Pese a su creciente éxito, las Jornadas siguen manteniendo el carácter familiar con el que nacieron y en el que músicos y público se mezclan de forma natural. De hecho, éste ha sido el primer año en el que las bandas participantes han cobrado, aunque fuera simbólicamente.

Centrándose en lo musical, destacar las ganas y la actitud de los siete grupos que tocaron, todos ellos de la zona de Barcelona y con el denominador común de la juventud y la ilusión por mante-

ner vivo el espíritu del rock and roll. **CALLES GRISES** dieron el pistoletazo de salida a la primera noche con un repertorio en el que se mezclaban temas propios en castellano con versiones de sus ídolos. **EL TRIUNFO DE BACO** cogió el testigo con fuerza y la noche la cerró la banda femenina **THE FISHES**, que debía haber abierto el festival pero que no pudo actuar hasta altas horas de la madrugada.

El segundo día los grupos también dejaron muy buen sabor de boca. **THE FREEWHEELIN TORNADOS** empezaron caldeando el ambiente para dejar paso a **EVIL TRUCKERS** y su rock contundente. **FUCKING VALVES EXP.** fueron los siguientes y se ganaron rápidamente al público con una espectacular puesta en escena y sus enérgicas versiones de clásicos. Las Jornadas pusieron su punto y final con la actuación de **LOS SERRUCHOS**, otra banda de 'covers' que demostró su gran calidad y originalidad.

Por si esto pareciera poco, los asistentes al festival también pudieron disfrutar de otras actividades como una butifarrada popular, una sesión de cine de los setenta -El diablo sobre ruedas de Spielberg fue la elegida- o simplemente aprovechar un entorno inmejorable en plena naturaleza. **FRAN GARCÍA SORIANO** ✘

FUCKING VALVES EXP

THE FISHES

LOS SERRUCHOS

NATIVA

REVISTA MUSICAL METROPOLITANA

CÒM OBTENIR NATIVA? 1

CORRE CADA PRINCIPI DE MES ALS LLOCS HABITUALS (LOCALS D'ASSAIG, BOTIGUES DE DISCOS, SALES DE CONCERTS, BARS...). AMB UNA MICA DE SORT, LA TROBARÀS.

ESTALVIA'T DE BUSCAR-ME CADA MES: SUBSCRIU-TE

AQUEST MES, AL SUBSCRIURE'T O AL RENOVAR LA SUSCRIPCIÓ A NATIVA, ET REGALEM UNA ALTRA SUSCRIPCIÓ PER A LA PERSONA QUE VULGUIS

No+
10€
x any

Nom i cognoms

Adreça

CP

Població

Telèfon

Correu electrònic

DNI

Forma de pagament

Transferència bancària Cal ingressar 10 Euros al compte de "La Caixa": entitat 2100, oficina 1004, dígit control 66, núm. compte 0200062340 indicant el teu nom i cognoms

Xec bancari a nom de Indigestió

Envia'ns aquest cupó (s'accepten fotocòpies) junt amb el xec o una còpia del resguard de l'ingrés a **Indigestió, Apartat de Correus 27073 08080 Barcelona**

Des de Indigestió et voldriem enviar informació sobre altres activitats musicals que organitzem: festivals, concerts, cursos, etc. Si no vols rebre altra informació que no tingui a veure amb la subscripció a Nativa, marca amb una creu aquest quadre

PER A QUAalsevol consulta, TRUCA'NS AL 934 224 300 O ESCRIU-NOS A REVISTA@INDIGESTIO.COM

COLLISION ROCK DIET

Rock ont Music

Viejos amigos, fuerzas renovadas. Esto es lo que encontramos en el debut de Collision, el grupo formado por los ex - Fromhead-toe Raquel Pascual y Pere Fernández junto a Pol Font (actualmente en Top Models). "Rock diet" es un ejemplo de actitud rockera y libre de cualquier atadura que pudieran tener en sus anteriores proyectos. Abre el disco "Rocket", un viejo tema que gana con los años, y una directa y sin pulir "Let me be" (normal tratándose de un disco casi grabado de una toma). Hell-Rachel lleva al extremo su voz como no había hecho antes, haciendo que Collision tomen el relevo de grupos desaparecidos como Aerobitch, pero aportando además melodías que hacen que muchos de los temas sean singles en potencia. Ojo al espectacular final con la adrenalítica y adictiva "Heartcore", la ramoniana reinterpretación (que no versión) de "Glam Shock Therapy" y un tema (no demasiado) oculto. A la espera de un segundo trabajo de confirmación sólo queda felicitarles por este brillante debut llamado "Rock diet".

JOAN ÀLAMO

EDUARD CANIMAS CANIMAS O

REBENTES

Discmedi

Eduard Canimas és un nom que possiblement encara no "sona" el que hauria de sonar, però que

és interessant que retinguem a la memòria. Galàctic de soca-rel, té l'excelsa virtut de jugar amb el surrealisme, però d'una manera viva i emocional que li fa guanyar una credibilitat que l'acosta al millor Pau Riba i Jaume Sisa. Aquesta credibilitat, a més, és vestida magníficament amb un extraordinari conjunt que l'erigeix en un dels puntals dins de l'anomenat rock català, aquesta etiqueta que tan mal ha fet al nostre panorama musical. Però *Canimas o rebentes* és, sense cap mena de dubte, un disc dels de veritat. Dels que tant falten a l'anomenat poprock en català. Podem estar d'enhonorabona. En l'any que Antònia Font acaba de presentar-nos una nova obra mestra (*Taxi*), Canimas apareix o reapareix (enrere queda el fallit projecte de Zitzània) i ens porta un disc fresc, espontani i directe que fa entrar ganes de veure'l en directe. Si teniu, a més, la sort de poder-lo escoltar en viu encara en quedareu més convençuts. Nois i noies, sense por: Eduard Canimas. *Canimas o rebentes*. Imprescindible a la vostra discoteca.

ORIOL PÉREZ I TREVIÑO

DORIAN 10.000 METRÒPOLIS

Bip bip records

Amb els peus a la terra i el pensament cap a l'espai. Així es podria definir el so d'aquest grup català que amb aquest treball obre altres portes de la percepció. A terra, perquè si ens

remetem a l'origen del seu nom, ens apropem a la figura del retrat de Dorian Grey, lligat a la natura de tot el que ens envolta, al naixement i a la mort. Però, a la vegada, la música de Dorian ens allibera cap a l'espai amb atmosferes espacials i màgiques. Amb lletres enigmàtiques, elaborades i, al mateix temps, senzilles, plenes de realitat i de sentit. Temes com *Infinito*, *Solar* o la instrumental *Lunar* ens transporten més enllà dels sons que ens envolten, massa quotidians. 10.000 metròpolis, la cançó que dona títol a aquest treball, a més, ens "teletransporta" més enllà del nostre entorn, cap a urbs plenes d'individus que tenen sentiments i vides particulars, similars i, per sobre de tot, que busquen l'amor. És en aquest tema on, potser, es resumeix l'essència de Dorian, amb la creació d'unes habitacions sonores que ens acomoden amb lluminositat i recolliment, que ens aporten sons i perspectives noves barrejant electrònica i instruments clàssics com el piano. I a la vegada, el grup s'afana per experimentar, per trencar linealitats a les cançons, a les lletres i a la forma de cantar, trencant estructures habituals.

El treball de la banda sorprèn per la seva elaboració i per la seva diversitat dins d'un concepte únic i innovador. Potser al començament del disc les programacions i les bases rítmiques,

tot i atrapar el nou oient, poden sonar a mica típiques, però, poc a poc, aquesta sensació es dilueix. També, en ocasions, la veu de Mark sona massa pop i potser notem una falta de pes o de maduresa, tot i contar amb la bella empara de Belly. Però això forma part d'aquest camí inicial, i excel·lent. Aprofiteu una nit de lluna plena, per escoltar *10.000 metròpolis*. Segurament, viatjareu al seu costat ocult.

ANTONIO ALVAREZ

MANOLO Y GENÍS UN MYSTIQUE

DETERMINADO

Austrohúngaro

Manolo i Genís (Astrud), amb la col·laboració de Desiree de Fine!, Carlos Ballesteros d'Hydrogenesse, el baríton Javvy Born i Helena de Fera s'han encarregat de posar cançons al vídeo del mateix nom de Carles Congost que explica la història d'una mutació vital (mística?) d'un futbolista en videoartista i una observació en clau documental de les reaccions dels personatges que l'envolten. Els temes funcionen amb entitat pròpia, sobretot els que estan més lluny del patró de fer variacions sobre un tema principal. El que podia semblar d'allò més cutre és una història amb tant o més suc que qualsevol musical pretensions, i una banda sonora entre l'electro i el techno pop més bàsics i certes pinzellades de corda trobo que ajuden a fer encara més atractiu quelcom

que sembla ser injustificable com a punt de partida i tema d'un musical (de fet, qui necessita cap justificació?) Pel meu gust, la brillant i aguda paròdia del revers del videoartista, el personatge conegut com Artista Español de Los Setenta, "Yo he comido caca" s'emporta el premi. Fàcil? Potser sí, però me'l col·loca ja al costat del Thing Fish de F. Zappa, aparentment tan allunyat però amb certes coses en comú. I és que aquests nois em resulten una mica freaks, en el sentit de desubicats i per això capaços d'òptiques com aquesta. El seu electro és per mi molt creïble i alhora em resulta una mica autoparòdic. Els passatges orquestrats amb corda podrien haver-se usat fàcilment com a elements de sàtira o per a un discurs iconoclasta. Però són defensats amb una qualitat de composició i interpretació que m'ha sorprès, i que em fa veure els Astrud com a molt més capaços d'obres tan lliures i alhora consistentes com aquestes. Molt bé per a ells i per a la història (la del futbolista, és clar!). Ara estaria bé trobar el cas invers!

HUG SALVAT

POLVOROSA RADICAL CAR DANCE

K-Industria
Recordo que la primera sensació que vaig tenir en sentir per primer cop els Polvorosa i aquest "Behind de mi house" es podria descriure com d'una

certa *grima* o *repelús*. Un cop escoltat tot el disc (i més d'un cop) amb més calma, admeto que els dec el legítim respecte o consideració per un treball tan estupendament dissenyat, arranjat i produït (gairebé en el sentit més mercantil del terme). Vull dir que em sembla que aquest trio creu que ha trobat el lloc i el moment oportú per llançar aquest disc, esperant com a resultat el que la seva pròpia promoció descriu com "la nova revolució musical" (sic). A mi, però, em sembla que no n'hi ha per tant. Que la intenció de conjugar pop ballable amb electrònica i ritmes, aires o esperit llatí no és una fórmula amb massa punts com per esdevenir una revolució musical i, encara menys, una cosa diferent o radicalment original. Crec que Barcelona i aquella entelèquia que anomenem la seva escena potser comencen a estar una mica empatxades d'aquesta combinatòria. Però, pel que veig, Polvorosa no ho deuen veure així. Per a reblar el clau, trobo que l'excés d'optimisme (pretensió, potser?) els ha portat a fer un disc que fàcilment cansa de tan llarg que és (17 temes! Amb la primera meitat el seu discurs quedaria més que ben defensat) i que, tractant-se com crec que es tracta d'una obra en què el pes recau en el treball de producció (que soni "modern", "fresc", que tingui "groove" i tot allò...) més que no pas en la

composició, el resultat és que una part gens menyspreable del disc estigui sobre produïda. Això i el toc slang i "quotidià" que volen donar els textos, aprofitant el que semblen ser, experiències pròpies viscudes rodant pel món (cosa molt respectable com a opció, per cert), fan que, per moltes virtuts i encerts que hi pugui trobar, no m'acabi de treure del damunt aquella *grima* o *repelús* inicials. Ara bé, no tinc gaire dubtes que si perseveren ben aviat els podré sentir fins i tot al Caprabo (Can Bravo per la meua àvia). **HUG SALVAT**

PROFESOR POPSNUGGLE

EL TURISMO
Subterfuge Records

Si tus padres nacieron allá por los 40, eran veraneantes de la Costa del Sol y te hicieron tragar sus discos de "Fundador" y todos los grandes festivales musicales como Eurovison, San Remo o Benidorm. Cuando les pongas el disco de este cuarteto de Almería, es más que posible que te miren con otros ojos. Letras fáciles y divertidas, melodías dabadabada y referencias a un genio de nuestra música, desconocido por muchos y sólo recordado por la sintonía de "El hombre y la tierra", como fue Antón García Abril, del que realizan dos versiones: "Me gusta hacer turismo" y la instrumental de la superproducción protagonizada por Gracita Morales, "Sor Citroën".

Pero reducir musicalmente a Profesor Popsnuggle a música pop sesentera quizá es algo arriesgado, ya que sus fuentes musicales de la vieja guardia de los ochenta también afloran en este trabajo, como bien podrían haber parido Nacho Canut y Olvido Gara el último track, "Eterno masculino" (canción oculta incluida). Es interesante remarcar que varios temas han sido grabados en los estudios de grabación de Carlos Hernández, conocido por sus producciones para Los Planetas.

DAVID SAAVEDRA

CABO SAN ROQUE

CABO SAN ROQUE
G3G Records

Si nos dejamos llevar por el cruce que nos propone Cabo San Roque no encontraremos ningún sitio donde se coman hamburguesas. Un disco hecho de influencias mediterráneas y latinas donde el juego entre la música "cultura" y la improvisación con la botella de anís se juntan y ofrecen un arriesgado resultado por situarse en una tierra de nadie, en un mar que va desde El Puerto de la Cruz hasta Palermo, pasando por Colliure y dando un salto hasta Laguna de Negrillos y aquel Paris donde Jim Morrison se emborrachó por última vez y se compro un acordeón por ochocientos francos.

CRISTINA TASCÓN

CLUB NATIVA

Club Nativa és l'espai on trobareu reflectida, a tots els números, una llista d'organitzacions amb qui compartim una voluntat similar de potenciar la música en el nostre entorn. No es tracta doncs d'un espai més de publicitat sinó d'una petita guia que et pot ajudar a conèixer i triar en un entorn organitzatiu on, a vegades, és difícil orientar-se. Si la revista t'interessa, és possible que també et resultin interessants els nostres amics.

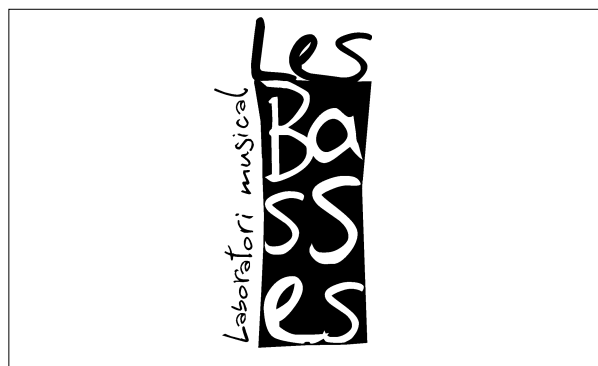
CENTRE GARCILASO / Espai Musical. T 93 243 17 17

BOCA NORD / Espai jove. T 93 429 91 41

HACE COLOR / Management. T 93 441 03 65. www.hacecolor.com

LES BASSES / Espai Musical. T 93 407 29 27

TALLER DE MÚSICS / Escola de Música. T 93 329 56 67. www.tallerdemusics.com

LA BÀSCULA / Espai Musical. T 93 422 43 00

QUÈ FEM A INDIGESTIÓ:

Organitzem el festival

HIPERSONS

Editem la revista
NATIVA

Omplim de continguts
LA BÀSCULA

Espai musical
del Districte
de Sants-Montjuïc

Organitzem
el fòrum anual
ESTAT DE LES MÚSIQUES
AMPLIFICADES A BARCELONA
així com altres activitats
de formació i reflexió

COM POTS PARTICIPAR A INDIGESTIÓ?

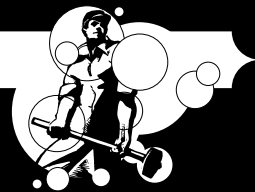
APUNTA'T a la nostra llista de correu electrònic a www.indigestio.com
Rebràs informació sobre totes les accions en que participem.

ESCRIU-NOS. Exposa el teu parer sobre la música a Barcelona i sobre el que fem. Diga'ns qui creus que hauria d'actuar a l'Hipersons d'aquest any. Participa al nostre fòrum virtual.

Ets músic? **VINE A TOCAR** al Banc de Proves de La Bàscula. Ens coneixerem i viuràs la pràctica musical.

SUBSCRIU-TE a Nativa. Rebràs la revista a casa, ens mantindrem en contacte i podràs gaudir dels avantatges que properament oferirem als nostres subscriptors.

PER LA CULTURA MUSICAL DE BARCELONA

GENÍS SEGARRA

Com totes les persones amb idees pròpies que no ho oculten, en Genís Segarra (50% del grup Astrud i del segell Austrohúngaro i ideòleg del col·lectiu que portava aquest nom) té partidaris molt partidaris i detractors molt detractors. El meu adjectiu em delata: joestic més proper dels primers que dels segons.

JORDI OLIVERAS

"A casa meva hi havia ordinadors des de petit. La meua mare es dedicava a la pedagogia i estava pel tema. Van passar ordinadors des dels primers. Els ordinadors van ser per mi com la tele". Va venir a estudiar a Barcelona el 89 amb un Macintosh i un sàmler, que al llarg de cinc anys va anar carregant amb una extensíssima llibreria de sons que va robar dels discos que passaven per les seves mans.

Inventa el concepte "austrohúngaro". "Era una paraula fetitxe que Berlanga feia servir a totes les seves pel·lícules i que m'agrada per què no vol dir res i no ajuda a classificar. Era una època en que les idees no tenien forma, recollia sons sense cap voluntat musical definida". El 95 coneix al Manolo, que vol fer cançons. Comença a descobrir com utilitzar la seva llibreria de sons per posar banda sonora a les seves idees, per fer les cançons d'Astrud. Un cop trobat el mètode o el truco, contribueix a realitzar les idees d'altres amics i amigues.

El 97 surt el primer single d'Astrud i el recopilatori "Lujo y miseria" on es recull part de totes aquestes idees musicals cristallitzades: Les biscuits salées, Hidrogenesse,...

"Ningú necessita saber fer anar un aparell. Mai s'ens va ocórrer assajar ni aprendre a tocar instruments. La nostra obsessió era dur a terme les idees. Combinàvem gent amb idees amb gent amb coneixement amb gent amb ambicions.

'Erem vuit amics que passàvem el nostre oci baixant junts per les Rambles. Entrant pels carrers laterals sense quedar-nos enlloc. Tornant a pujar. i acomiadant-nos. Ens avorriem. Austrohúngaro va ser la reacció a aquest avorrimet."

Així, aquest grup teníeu en comú una actitud crítica i qüestionadora? "Sí. Fins hi tot hi havia un grup amb 30 cançons on cada cançó era una burla o una sorna sobre alguna cosa. Sobre la música que posaven als locals indies, o sobre els dissenyadors que feien els flyers, o sobre els discjokeis, o sobre Aramburu... era com una catarsi. L'oci que teníem com a "veinteañeros" a Barcelona, amb el nostre gust musical, era limitat. Totes les coses avorrides o lletges que ens hàviem de trobar per força el cap de setmana anaven sortint en forma de cançons o amb les festes."

No només fan música: el Manolo fa un fanzine, tenen una web rica, posen música a una pel·lícula.

"Sempre m'ha semblat igual d'important la música com el que l'envolta. La gent, quan dius això, pensa que parles de les camises que et poses o les portades dels discos, que siguin fotos de cartells de pel·lícules de l'Antonioni. No, no es tracta d'això. A mi m'agrada un grup quan llegeixes una entrevista, o els títols de les seves cançons, i tenen coses que no són música,... No només la imatge. Són les idees. Comunicar les idees, contagiar-les,... Al principi, tota aquesta cosa d'Austrohúngaro no eren ni tant sols grups, eren "hervideros" d'idees de les quals, algunes es portaven a terme musicalment. Si no podies portar-les a terme per massa ambicioses, amb explicar-les i posar-les en una web ja ni havia prou"

Repassem el món de la música alternativa.

"La premsa alternativa, la ràdio independent,... són de vomitar. Funcionen igual que les empreses capitalistes, només que amb un altre criteri estètic. Un criteri igual de tancat o més. És molt més depenent del que passa fora, de les modes. Al final la cosa alternativa i independent és molt més esclava que el mercat normal. Si les 10000 persones que compren aquests discos, estan comprant el disc de Mum, i fas un disc com Mum, funciona. No el fas, i et diuen que l'any que bé. Això no és llibertat artística i totes aquestes coses.

'No puc suportar les revistes alternatives, quan tots els discos que es comenten són els discos que estan anunciats. Ningú s'escapa d'aquesta regla. Si jo tingués 15 milions de pessetes, surto a totes les portades d'aquest mes sense haver gravat un disc. L'únic que podria impedir-ho és aquest criteri estètic, de dioses del olimpo que saben el que està bé i el que està malament, que és seguir la moda sense criteri. Això no és premsa alternativa."

I la ciutat on vivim,...

"Detesto la ciutat. M'ho passo molt millor a altres ciutats. Quan vaig arribar aquí, el primer que vaig veure és allò de 'Som 6 milions'. Tota aquesta propaganda ciutadana, tant si la fan els convergents com els socialistes de crear aquesta sensació i orgull de 'sóc barceloní', em fan fàstic. És com les manis contra la guerra. En el fons la gent hi va per sentir-se ciutat. És igual la guerra que el 92. Mediàticament funcionaven de la mateixa manera. Despertar l'orgull de ser barceloní. El Fòrum no funciona per què no l'han fet al centre i l'han fet de pago. Com que fan pagar, et converteixen en client. Quan en les anterior ocasions ens havien fet creure que ho fèiem tot entre tots.

'Vas a Madrid i es mouen diners. Per estar allí, la gent sap que ha de vendre i comprar. Aquí tot és més burocràtic. La gent no es belluga de la seva cadira. Acaba essent així tot, fins i tot el Sónar, que es suposa una cosa molt viva."